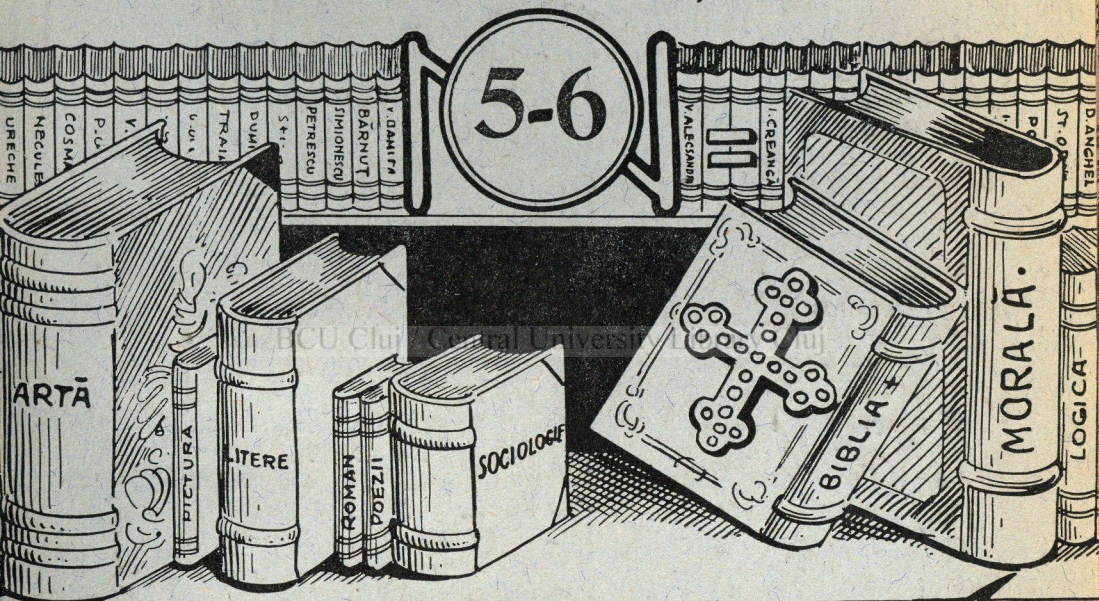


# TARA VISURILOR NOASTRE

ORADEA - TIMIȘOARA



Cu vesele glasuri de tinere firi  
 Cuprinși de-amintirea străbunei mării  
 Spre soare ni-e gândul și mergem  
 spre el  
 Lumina ni-e tînta și binele țel  
 Trăiască-ne țara și neamul.  
 „Imnul studenților“

Cu dreapta nălțată spre Tatăl de sus  
 Jurat-am pe tot ce strămoșii ne-au  
 spus :  
 Unire 'ntre frați și pe Domn să-l  
 iubim  
 Și altarul de jert'al națiunii să fim  
 Și sufletul neamului nostru.

GHEORGHE COȘBUC

## CUPRINSUL:

<i>Silvestru Cioflec</i> , insp.	Revistele școlare ... ..	1
<i>Victoria S.</i>	Gânduri ... ..	3
<i>Aurel Ghender</i>	Rugă pentru țara mea ... ..	4
<i>Octavian Popa</i>	Ghiocelul ... ..	6
<i>Aetbut</i>	Epigramă ... ..	6
<i>Mihai Molnar</i>	Scurtă fericire ... ..	7
<i>Gheorghe Cosma</i>	Portret ... ..	8
<i>Petru Plumbaș</i>	Amintirea ta regret ... ..	11
<i>Valentin Dunăreanu</i>	Agonie ... ..	12
<i>Barbura Teofil</i>	Gând de primăvară ... ..	13
<i>Aetbut</i>	Epigramă ... ..	13
<i>Titi</i>	De-ale vieții ... ..	14
<i>Maia Bistra</i>	Fulgi ... ..	14
<i>Marin Dumbravă</i>	Holnar ... ..	16
<i>Sandu Balmoșan</i>	Tristețe ... ..	18
<i>I. Drăgănescu-Olt</i>	Aș vrea ... ..	19
<i>Doru Bianca</i>	Un vis ... ..	19
<i>M. Bucurescu</i>	Cânt și indoială ... ..	20
<i>Mihai Dumbravă</i>	Toamna ... ..	22
<i>Daț și Fetea</i>	Epigrame ... ..	22
<i>Ioana Șeitan</i>	Îcoana ... ..	23
<i>Nelu Toma</i>	Dedicație ... ..	25
<i>Niky</i>	Au ars luminile ... ..	26
<i>Tb.</i>	Epigramă ... ..	26
<i>Tiberiu Homorogan</i>	O amintire din copilărie ... ..	27
<i>Nunu</i>	Năzuiesc ... ..	29
<i>Augustin Cosma</i>	Țara Visurilor Noastre ... ..	30
<i>Liviu Olaru</i>	Epigrame ... ..	37
<i>Viorica Oțelia</i>	Drumuri ... ..	38
<i>D. R. Ionescu</i>	Epigramă ... ..	38
<i>Nana</i>	Cântă vântul ... ..	39
<i>L. Olaru</i>	Epigrame ... ..	39
<i>„Țara Visurilor Noastre“</i>	Cărți ... ..	40
<i>L. Olaru</i>	Epigramă ... ..	41
<i>Ionifă</i>	Înviere ... ..	42
<i>N. I. Brebenel</i>	Noapte ... ..	43
<i>Vasile Roman</i>	Realități bizare ... ..	44
<i>Avram Popeș</i>	Pogănice, Pogănice ... ..	45
<i>Vucu P. Mihail</i>	Ridică-mă, Doamne ... ..	46
<i>Vintilă Petru</i>	Ruini ... ..	46
<i>Mircea Bena</i>	Cum am petrecut vacanța ... ..	47
<i>Daț</i>	Epigramă ... ..	48

# Tara Visurilor Noastre

Anul VI.

Mai-Iunie 1942

No. 5 - 6

Revistă literară pentru tineret. Apare lunar, afară de lunile de vacanță sub conducerea prof. Augustin Cosma, Timișoara III., Vadul Călugăreni No. 2

## Revistele școlare

Sub impresia șezătorii literare organizate în teatrul comunal din Timișoara de către „Țara Visurilor Noastre“ la 16 III. 1942, am răsfoit cu și mai mult interes colecția acestor reviste și am ajuns la convingerea că ea completează, în mod ideal, un gol foarte simțit în complexul de mijloace prin cari școala se străduiește a dirija mintea și inima tineretului spre limanul dorit.

Societățile de lectură cari organizează — în primă etapă — tendințele de manifestare, fie în domeniu științific fie artistic ale tineretului, închegând în creații proprii agoniseala depe băncile școlii, își cer continuare firească în sfere mai largi pentru elementele ce depășesc didacticul prin putere de muncă și talent.

Pornind dela această necesitate — recunoscută de lumea școlii — s'a inițiat crearea de revistă școlare, pe școl sau localități, subvenționate de comitele școlilor respective și gospodărite de elevi și sfatul profesorului.

Rezultatul: adeseori modest sau uneori tema deplasată.

Sesizând aceeași necesitate, dnul coleg Augustin Cosma, unul dintre cei cari au premers inițitivei oficiale, a depășit-o fără nici un alt ajutor decât puterea credinței sale în datoria de a învinge fără alt tezaur decât dragostea pentru tineret și înțelegere pentru sufletul său — în esență bun — creind în Oradea de margine de țară revista „Țara Visurilor Noastre“ care își trăește al șaselea an de existență binecuvântată — azi — în refugiu, în cetatea Timișorii.

În coloanele acestei reviste întâlnim îndrumări de estetică literară ale profesorului către marea sa familie de prieteni cari le caută și multă și viguroasă credință într'o lume — a evea — a frumosului, binelui și dreptății.

80% din spațiu, însă, este al tineretului și nu numai al unui liceu, nici numai al școlilor, de același fel dintr'un centru, ci dela toate școlile chiar din afară de acest Ținut: băieți și fete, școli teoretice, normale, comerț, industriale, stat și particulare, apoi Teologie, Academie, Politehnică și Facultăți.

Dela Oravița — la Turda, cl. III alături de anul III, în perfectă simfonie fără nici o pagubă pentru nici una din părți, cu neasemănat folos pentru întreg tineretul și cu reală desfătare pentru orice îndrăgostit de frumos.

Aceasta este „Țara Visurilor Noastre“, mult mai frumoasă — cred — decât și-a visat-o dnul Cosma și atât de folositoare, cât de mult va fi sprijinită și răspândită în lumea tineretului de către cei chemați.

Patru ore și jumătate s'au perindat în fața unei săli arhipline, în ziua de 21 III 1942, la Timișoara unde peste 30 de colaboratori, de toate etățile mai sus amintite ai acestei reviste, au citit, recitat sau chiar cântat lucrări proprii și spectatorii au rămas

neclintiți pe locurile lor... convinși că multe dintre aceste nume semănate de „Țara Visurilor Noastre“ vor crește mari, mult mai mari decât pot visa în modestia lor curată.

SILVESTRU CIOFLEC  
inspector secundar

## Gânduri

*M'am plictisit — imi spun adesea  
Cu suflet trist și chinuit  
Imi pare că pășesc de veacuri  
Pe o cale fără de sfârșit...*

*Și gânduri negre toate 'n taină  
Ca niște umbre mă 'mpresor  
Nu simt nici trământări de ură  
Nici licărirea vreunui dor.*

*În ochii multora văd lesne  
Lucind atâtea bucurii  
Zâmbesc — și pașii mai departe  
Mi-i port pe căile pustii.*

*Din lumea'n care nenorocul  
Mi-a răs trufaș de atâtea ori  
Nu-i cer nici gloriile deșartă  
Nici sărbezitele-i comori.*

*Ci-o rază, un parfum de floare,  
O blândă batere de vânt,  
Sau aripi gândurilor mele  
Și amintirilor cuvânt...*

*Atât din frământarea vieții  
Pustiu-mi suflet ar mai vrea  
Căci fericirea tuturor  
E plânsul și durerea mea.*

VICTORIA S.

## Rugă pentru țara mea

*Părinte al îndurărilor  
Și scutul încercărilor  
Ascultă glasul pruncilor  
Căliți la poala munților  
Și'n vetrele credințelor  
Străbunilor.*

*Umilă e cântarea lor  
Și-atâta foc  
Și-atâta dor  
Svâcnește 'n ea*

*Că nu-i popor să poat 'avea  
Mai multă 'n al său loc  
S'a rupt zăgazul râului  
Și binele  
Trecutului.*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

*Ne-a văduvit colinele  
Și munți cărunți  
Și ca doi 'n nunți  
De zâmbete.  
S'au smuls ogoare,  
Flăcăi, tecioare  
De ziși stăpâni  
Ce'n gândul lor  
Și'n vieața lor nu-i Dumnezeu  
Cel iubitor.*

*Atâta foc  
Și nenoroc  
Ne-a rupt puterea lacrimii  
Că n'o avem  
Să mai plângem  
Amarul nost!*

*Pe fața 'ntins 'a țarinei  
Crescut-a floare aneamului în sângerat*

*Și impilat,  
 Din sângele nevinovat.  
 Părinte Sfânt  
 Trimite iar  
 Pe Christ în dar.*

*La neamul nostru pe pământ  
 Și-un Paște Sfânt,  
 Ce'n sfântu-i cânt  
 Să ne ridice din mormânt.*

*Să ne cunune învierea  
 Cu veșniciile iubirii!  
 Pe calea lung'a viețuirii  
 Să-ți preamărim în veci puterea!  
 Popor blajin  
 Și nu hain  
 Și nici barbar Central University Library Cluj  
 Și nici hainar  
 Am fost!  
 Noi n'am furat  
 Tot ce-am aflat,  
 Căci ne-am născut  
 Cu semnul Sfânt  
 Pe acest pământ!...*

*Tu vezi,  
 Tu judeci și 'nsemnezi  
 În cartea veacurilor tari  
 Păcate mici,  
 Păcate mari.*

*Părinte ascult' al nost' cuvânt!!!  
 În sfântul rost  
 Ce-l vom trăi,  
 Noi duhul rău  
 Il vom surpa.*

Mărirea Ta 'om preaslăvim  
 Cât ne-am vom fi  
 În vecii vecilor  
 Amin !

AUREL GHENDER



## Ghiocelul

Ghiocel, ghiocel  
 Scoate-ți capul din zăpadă  
 Lumea 'ntreagă să te vadă  
 Sus pe plaiuri, prin vâlcele,  
 Cântăreții 'n codru adă  
 S'alungi viscoalele grele.

Ghiocel, ghiocel  
 Adă dulcea primăvară  
 Și să-mi duci peste hotară  
 Toate dorurile mele,  
 Dar s'aduci în a mea țară  
 Cer senin cu mii de stele.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ghiocel, ghiocel  
 Du-te, treci la frații mei  
 Și ca semn că mergi la ei  
 Du-le lacrimile mele  
 Și'n durere mângâie-i  
 C'o fi bine, nu tot rele.

OCTAVIAN POPA  
 cl. VII. — Beiuș



## Epigramă

Unel poete . . .

S'a oprit al vremii pas  
 Dorm și muzeele 'n Parnas,  
 Căci poeta Maria Bistra  
 A cântat încetișor:  
 „Somn ușor“ iubită muză...  
 „Somn ușor“ . . .

AETFUB „Princ. Carol“



## Scurtă fericire . . .

Risipite'n cale, 'n vale:  
 Cioburi de vis, ireale . . .  
     Picuri de amintiri aleg  
     Și 'ntr'un caer le culeg . . .  
 Fusul gândului se'ntoarce  
 Dragi și vagi imagini toarce . . .  
     Raze 'n vase, 'n vase rare  
     Iau contururi tot mai clare . . .  
 Se desfac, pier, iar clipeșc,  
 Alte noi înmuguresc . . .  
     Se adună, se destramă,  
     Fum, nor, aer, par doar scamă...  
 Dintre toate deodată,  
 Văd o formă mai curată...  
     Este sus . . . O văd departe...  
     Este vis? E realitate?  
 Se apropie . . . Tot vine . . .  
 Iat-o, acuma, lângă mine . . .  
     Oare nu-i o amăgire?  
     Aș zdrobi-o, cu-o clipire?  
 E frumoasă și ușoară  
 Ca un tril în primăvară . . .  
     Am întins mâna spre ea:  
     Curios! N'o respingea . . .  
 Mii de fiori calzi m'au pătruns,  
 Mâna-mi, mâna-i când a ajuns . . .  
 — — — — —  
 M'am trezit ținând un fir  
 Inghimbat, de trandafir . . .

MIHAI MOLNAR

V. cl. L. „S. V.” Beiuș

# Portret...

Febra nu mă lasă să ațipesc, cu toată oboseala boalei, deși în casă e liniște și focul ce pâlpăe din ce în ce mai domilit, împrăstie parcă o mireasmă dulceie de somn care ustură pleocele și învâlește întreaga camera ca într'o ceață cu a cărei apăsare o văd luptând pe soră-mea la masă. Stă cu caetele răvășite înaintea ei, cu călimara deschisă, pitiță lângă un vraf de cărți ca să n'o verse din nebăgare de seamă și cu mâna pe peană, gata, în aparență, să scrie.

O a o d însă oftând încetșor și trecându-și mâna încet peste ochii oboșiți: astăzi a avut zi grea. Înainte de masă școală, după masă cor, apoi acasă traducere la latină, rezumat la franceză, probleme la matematică... Parcă o aud și acum, înainte de cină, privindu-mă cu teamă să nu mă obosească prea mult:

— Ghiță, nu poți să-mi ajuți...?

Iar acum... portret la limba română. „Portret... portret... „Portretul mamei, a unui sorori, a unei prietene... a unui țaran, a unei țarance...” Portret !...

O văd cum privește pierdută, pe peretele din față, portretul în ulei al unui țaran bătrân cu barba albă, rară... Ca și cum ar aștepta s'o deștepte cineva din visare ca să-l poată pune apoi pe hârtie..., deși parcă nici nu l-ar vedea și 'n casă e prea mare liniște decât ca s'o poată cineva trezi la caetul din față. Toți s'au culcat. Până și mama, după ce-a închis bucătăria și i-a adus, ca s'o mai întrameze, un pahar de lapte cald, pe care i-l-a lăsat pe masă, la îndemână, pe o fârfurie mare.

Deodată o deșteaptă ceasul ce porni să sune rar și adânc. Rămase o clipă așteptând, apoi își pleacă capul pe masă ca să-i numere mai liniștită bătăile :

— ...șapte, opt, nouă, zece... unsprezece...

... Numărase cu ochii închiși, apoi rămase așa, încrunțată ușor... Portret...?

Mă temui că adormise și o strigai încet :

— Iliană !

Nu cred că m'o auzit, ci și-a mișcat numai mâna ușor, îndoind cotul sub cap și vărsând paharul cu lapte în furia largă.

Și-o fi dat seama de ce se'ntâmplase, căci o văzui mișcându-se, neliniștită, domolită de somn, să se scoale și buzele i-se mișcară încet:

— Lap-te-le...

Dar deodată îi pâlpi pe buze un zâmbet slab... și rămase așa zâmbind... Unui portret...?

Focul încetase să mai pâlpe în sobă... aburii călduți ai laptelui vărsat, îmi înegurază și mie privirea... și din zâmbetul Ilenii parcă începe și moșul din tabloul din pereți să zâmbească și să se miște...

Nu se grăbește niciodată, că dacă s'ar fi grăbit poate că nu ajungea să treacă peste anii când omul mai are vreun fir negru în cap și încă tot să mai fie în putere să care în spate în fiecare dimineață tinichelele cu lapte. Cred însă că o ia din bună dimineață la drum, de nu m'a lăsat încă niciodată să plec la școală fără ceașca de lapte cald și proaspăt, de aproape că l-aș bea așa cum l-a adus, fără să-l mai fiarbă mama.

Il cunosc dimineața după cum sună, de parcă nici acum nu s'ar fi dumirit de drăciile estea orașenești la care apasă pe un bumb afară, de nu-l vede nimeni, și totuși cât ar număra trei mă aude eborînd nerăbdătoare, în fugă, scările, încât totdeauna mă primește zâmbind:

— Binișor, binișor, domnișorucă!

Și-apoi nu mai zice nimic, ci numai nu se oprește din zâmbet, căci vorba asta a lui e veche și vede el că eu tot așa mă roșesc și acum fără rost, sub privirea lui blândă de bunic bătrân, cum m'am roșit atunci primadată, când mi-a zis:

— Au! Domnișorucă! Parcă ești o căprioară, așa zbori la vale!...

După ce-i deschid și-a intrat înăuntru, își descarcă tinichelele cu lapte de pe umeri, oftând a ușurare, că tot simte că nu mai e fânăr, și-apoi așteaptă să-i aduc oala pentru lapte.

Când să plece iarăși, că nu are mult de stat, cu toate

că zâmbetul cu care întră te întreabă parcă dacă ai loc și pentru el în vre-un colțișor al casei, îi spun din partea mamei, ca să vină mâine după bani, că-i sfârșitul lunii. Și aici totdeauna mă întristez puțin, căci e sunt cam prostituată și uneori, când eram mai mică, îl visam ca Moș Crăciun, iar acum l-aud spunând:

— Ei da, că bine zici! Să nu-i uit, uita-ne-ar păcalele! Taman bine îmi pică acum banii eștia.

Dar îmi dau seama că asta e prostie din partea mea, căci lui nu-i tulbură nici un pic zâmbetul de pe buze și uită numai decât de bani, cu toate că am auzit odată pe mama spunând că moșul a avut multe neazuri în viață. L-au murit câțiva feciori și parcă și o fată și-odată i-a cerut mamei niște bani împrumut și știu că aducându-i înapoi mama l-a muștrat că nu trebuia să și vândă boii din cauza asta, că nu are grabă, și eu am rămas foarte impresionată, cu toate că pe atunci eram mică și nu-mi dădeam bine seama ce poate însemna pentru el o pereche de boi... și cred că de fapt și acum la asta mă gândesc de mă întristez când îl aud vorbind de bani.

Dar asta o fost de mult.

Iar acum își ia iar tinichelele cu lapte și se gată să plece zâmbind în barbă, căci știe sigur că iar o să mă fâsticesc și iar o să-i zic la plecare „bună dimineața“, cum ar fi trebuit să-i zic la sosire când vorba lui „binișor, binișor, domnișorucă“. mă face întotdeauna să zâmbesc încurcată și să fug imediat înapoi fără să zic nimic ca o prostituată, după oala din bucătărie.

Dar chiar dacă nu m'aș încurca eu așa, el tot și-ar găsi luminiiș pentru zâmbetu-i cald ce-i inundă fața și numai dintr'atâta lucru îmi umple dimineața, pentru întreaga zi, încât de n'ar veni odată și m'ar lipsi de el, sigur mama ar zice:

— Vezi cât de bun e laptele pentru hrana ta, acum când ești în plină desvoltare! Numai o zi nu-l ai și uite cum te resimți! Parcă ai fi o plantă fără soare!...

Orologiul de data asta bătu mânios ore 12, de parcă ar fi fost un glas de monitoare:

— Linște, fetelor, că vine doamna profesoară!

Soră-mea sări de-odată în sus și-și cuprinse, speriată, cu mâinile obrajii înfierbântați.

— Portretul !...

Se uită speriată pe caetul pe care, probabil în somn, îl împinsese mai încolo, spre colțul mesei. Pagina era plină, întoarse foaia... La fel. Penița era încă umedă.

Se'ntoarse repede spre mine, dar mă văzu cu ochii închiși și-și domoli mișcările să nu mă trezească, știind cât m'am svârcolit ca să adorm. Și în definitiv scrisul ne seamănă foarte mult !...

Privi tabloul bătrânului din față. Nu zâmbea, cu toate că parcă adineaori...

Și-mi privi iarăși neîncrezătoare somnul liniștit...

După ce-a plecat la culcare, convinsă mai mult de somnul ce abea-i mai lasă deschise genele, decât de rezolvarea întrebării, mi se păru că în rama lui de lemn lustruit, moșul cu barbă albă totuși zâmbea...

GHEORGHE COSMA

BCU Cluj  University Library Cluj

## Amintirea ta . . . regret

Turn de catedrală, drept,  
Își așterne umbra deasă,  
În amurgul violet  
Cu licurire de mătășă

În zadar o rază-aștept  
Din privirea ta distrasă,  
Nici o urmă de regret  
Amintirea mea nu-ti lasă.

Cu aceiași taiuă-n piept,  
Ce demult m'apasă,  
Am venit și te aștept  
Floarea mea aleasă

Eu mă duc de-acum, mă pierd  
Tu rămâi tot rece  
Amintirile se șterg  
Și iubirea trece.

În amurgul violet  
Cu lucire de mătășă,  
Sufletu-mi pribeag apasă  
Amintirea ta... regret...

PLUMBAȘ PETRU

## Agonie

*Vrei să m' ascuți?... E ultima chemare  
Pe buzele-mi desprinse de viață.  
Vrei să m' ascuți?...*

*O nouă dimineață  
Rănită de surâsul zilei, moare  
În destrămarea ultimelor umbre.  
Și roua strânsă în potirul veșted  
Al gândurilor mele chinuite  
Mă arde parcă...*

*Vrei s'ascuți chemarea  
Iubirii mele, jalnic tănuite?  
Eu sânt din rândul celor care cântă  
Sub semnul morții celei făr' de moarte —  
Durerea mea în vlsuri mă 'nvesmântă  
Iar gândul mă închide ca 'ntr'o carte.  
Ci sub tereastră ta de cânt în noapte  
Se infioară tainic depărtarea.  
Și numai tu să nu-mi ascuți chemarea?  
Și numai tu să nu 'nșelegi cuvântu-mi?...*

*Prea mult am plâns... vrel să m'ascuți acuma?...  
O clipă doar... simt că mă pierd de viață —  
Și-așa-i de greu să mori. . E dimineață,  
Și-am așteptat la geamul tău în noapte  
Ce 'n alte dăfi... Acum surâde zarea  
În albă revărsare de lumină;  
Se cern tăceri... miresme de sulfină  
Iși tremură'n văzduh involburarea.  
Și eu mă pierd...  
Vrei să-mi ascuți chemarea?*

VALENTIN DUNĂREANU



## Gând de primăvară

acrotih pentru...

Țurțuri de flori în ramul merilor s'au prins  
 Azi; primăvara penelul Celui Prea Etern  
 Reînviază iarăși natura, ce s'au stins  
 Atunci, când frunze pale pe caldarăm s'aștern.  
 Vrăjite flori pe umeri, ca tinerele fete  
 Inclină galeș chipul, când fluturii-l sărută  
 Și tremură la gândul c'o să le lase pete,  
 Un tuciuriu bondar, trezit din glia mută.  
 Rând rândunelele pe strașini se înșiră,  
 Istovitorul drum le tremură'n aripă,  
 La orizont triunghiul cocorilor se miră  
 O ceată cu mănuțe în cer, la ei, cum țipă.  
 Râurile sunt fără luntrile norilor  
 Noaptele serenade pe strune de greer,  
 Osana primăvară și caravelor  
 Aduse de tine din al lumii cutreer.  
 Straiu de sărbătoare și-a tors țara mea dragă  
 Trupului muncit cu ~ al primăverii caier;  
 Ridică-ți fruntea iar și speră, căci frumoasă  
 Eroii tăi te vreau, ca soarele pe cer.

BARBURA TEOFIL  
VIII lit. Loga



## Epigramă

*D-șoarelor poete*

Talentate domnișoare  
 De cetitori admirate  
 Vă 'ntreb sunteți visătoare,  
 Sau doriți să fiți... visate?

AETFUB L. „Princ. Carol“

## De ale vieții

Peste al vicții câmp fără hotare  
 E un războinic și viteaz fiecare  
 Dar, e măreț atunci când se arată  
 Oștean ce fără de răsplată  
 Vrajmașei gloate, pieptul ține,  
 „O!“ ce măreț când se arată  
 Oștean luptând făr'de răsplată  
 Așa precum în ciasul de alarmă  
 Viteji purtătorii de arme  
 În sfânta strămoșească lege  
 Mor pentru Neam și Rege.

TITI



BCU Cluj / Central University Library Cluj

## Fulgi

Uite, mămico, la Moș Nicolae : i-a înghețat barba. Il vezi, i-e frig. Mămico, îl vezi?... Mama zâmbește. Și desigur că și Moșu ar fi zâmbit și din zâmbetul său poate din lacrimile care i-ar fi înflorit pe genele ninse, ar fi răsarit o altă iarnă, când era și el copil și aștepta dorurile undeva departe. Dar nu, nu se poate : Moșu n'a fost copil a fost bunic, străbunic, întotdeauna. Atunci de ce-i vine Moșului să plângă în pragul unui zâmbet ? De ce-și aduce aminte ? Pe cine vede ?

— — — — —  
 În altă iarnă cu alți fulgi scuturați, în altă lume cu alți copii care așteaptă. Ce ? Nu știu nici ei, nici eu, dar așteptăm. Un vis, o umbră de zâmbet ?

„Mamă, vine ?

— Sigur, că vine.

— Da vine sigur, mamă ?

— Ți-am spus că vine, dar numai dacă ești cuminte și



nu superi pe mama. Vezi cât lucru am? Du-te în casă și te joacă! Și el se duce pentrucă așa-i spune mămica și pentrucă altfel o supără și-l supără pe Moș Nicolae. Dar el nu vrea să se joace acum. Vrea să se uite la îngerii care-și scutură aripioarele în cartea din trecutul bunicii. Și deodată o vede pe bunica fără șal, fără ochelari, cu părul blond, ca îngerii. Ce bine-ar fi să fie bunica fetiță: ar trage-o de coade și s'ar juca. S'ar bate cu zăpadă... Dar așa nu se poate: bunica nu se mișcă de pe scaunul plăcut. „Ce nesuferită-i bunica! Așa! Pentrucă nu vrea să fie fetiță. Sau poate bunica nici n'a fost ca el? A fost mereu cu ochelari, cu șal, cu somn în colțul ochilor, luptând mereu cu invizibile muște. Ce-ar fi s'o întrebe pe mămica? Sare dela fereastră, trânteste ușile și arată bucătăriei, întoarsă pe dos, un căpșor sburlit: „Mămico, tu o cunoști de mult pe bunica?“

— Sigur e'o cunosc.

— Da mămico, bunica a fost ca mine?

— De unde vrei să știu eu? Dar ți-am spus că n'am vreme. Du-te în casă! Iute!... „Doamne, ce întoarsă-i și mămica. De unde știu eu acum cum a fost bunica?“ Și pleacă înăuntru aproape plângând.

Iși cerne iarna visurile pe castani. Iși scutură castanii crengile de visuri. Parcă toate bunicile din țara lui Moș Nicolae și-ar împlети ghiocei în argintul anilor.

— Ce-ar fi să-l întrebe pe Moș Nicolae? Poate că a cunoscut-o pe bunica așa cum o vrea el: fetiță blondă cu ochi de primăvară. Oare s'ar supăra pe el? Dar dacă-l trimite, ca mămica, să se joace? Numai să nu-l spună bunicii: îl pune la colț. Asta n'ar fi nimic, dar bunica-i așa de urâtă și-l privește peste ochelari... Atunci ce să facă? Toți sunt împotriva lui. Dacă ar avea-o măcar pe Pussy, i-ar spune povești și nu i-ar fi urât. Mai ales că Pussy toarce așa de frumos!

Ninge... Ninge... Ninge...

Pieptenă Dumnezeu iepurașii albi... Așa i-a spus mămica și el o crede pentrucă... pentrucă... Pentru ce o crede? Ce 'ntrebare: o crede pentrucă-i mămica și pentrucă știe mai mult ca orișicine. Sigăr că da! Da 'are să fie cuminte și are s'o roage să-i dea și lui un iepuraș alb, alb,

să-l pieptene și să ningă și mai alb să zică și Dumnezeu : „Ce frumos ninge iepurașul lui Ducu“. Și după cel-a pieptenat are să-l ducă bunicăi să-i pună panglicuță roșie la gât. Da oare cum să 'nceapă? Dar dacă-i aruncă bunica și iepurașul pe fereastră, cum a aruncat-o ieri pe Pussy? Da' nu-l aruncă, pentrucă are s'o roage el: „Uite, bunicuțo, eu, Ducu, nepoțelul matale, am fost așa de cuminte că mi-a dat Dumnezeu un iepuraș să mă joc cu el. Și pentrucă și mata, bunicuțo, ai fost cuminte...“ Adică nu-i bine așa. Doar bunica-i întotdeauna cuminte. Sigur că-i cuminte. Altfel ar pune-o mămica și pe ea la colț și i-ar de pedeapsă de învățat. Dar atunci cum are să-i spună?

S'au adunat toți fulgii la sfat la fereastra lui Ducu. El a deschis-o și i-a adus pe toți înăuntru să nu le fie frig. — Neastâmpăratule! ce faci acolo? Ți-e prea cald de deschizi fereastra? Vrei să mi te bolnăvești chiar acum?

„Să nu le fie frig fulgilor, mămico!“

— Ce fulgi îți trec prin cap?

Mămica a închis fereastra în nasul iernii și l-a pus pe Ducu la colț, după sobă: să nu-i fie frig.

A trecut o sanie în sbor de vis, zâmbind argintiu. Iernii? noptii? lui Ducu? A cui o fi fost? Poate a iepurașilor lui Moș Nicolae?

...S'a strecurat pe o rază de lună și a venit ușor în visul lui Ducu. Și-a scuturat blanița de drum și a început să ningă lin în sufletul lui: alb, alb, mai alb ca fulgii iepurașilor isgoniți dela fereastră...

MAIA BISTRA



## Hoinar

„Mărțișorului“

Am plecat la drum deodat' cu zorile  
Spre grădinile cerului,  
Când  
Cele patru zări și-au desvelit  
comorile.

Am plecat cu nerăbdare în desagi  
Spre poienile vântului, să încălec  
roib de gând.

Spre urcuşul de linişti încet am porniţ  
Să nu împart drumul în două.

Nechezu-i ţintuit în copite trezise —  
Soarele — în grabă-şi spală faţa  
în rouă, şi-o luă după urme.

Zadarnică i-a fost însă căutarea  
căci îşi purtă paşii pe drumuri de sus,  
unde,

începu să scurme  
uitarea.

Plin de praful adevărului  
am ajuns,

în grădinile cerului

Seara.

N'am intrat în ele cu paşi mici

pe ascuns,  
ci gonind, cu părul în vânt.

În urmă ne, sar schintei

licurici.

Când am pus piciorul pe pământ

de vis,

stelele, flori albe

s'au deschis.

Am lăsat calul să pască iarba pământului

Şi-am adunat stelele

chită.

Deasupra-mi, floare mare

luna,

îşi scutura polenul.

Singurătatea,

cernea încet prin sită

limpezimi de rugă.

Am încălecat roibul,

în nări

cu mirosul florilor de măr

Şi-am luat-o înapoi,

spre-aceleaşi patru zări,

cu praf de lună'n  
 păr  
 Și'n umeri — glugă —  
 noaptea.

MARIN DUMBRAVĂ  
 VIII Lit. Loga



## TRISTEȚE

„Mi-e inima astăzi o criptă pustie  
 In care dorințele-mi dorm pe vecie.“

*La umbra unor ziduri vechi și părăsite,  
 Nemângâiat de nimeni sub cerul cel senin  
 Eu poposesc adesea, să-mi plâng al meu destin  
 Uitat de restul lumii în serile iubite.*

*Și liniștea profundă trecutu-mi amintește...  
 Iluzii dulci, fugare, pierdute pe vecie,  
 O casă părintească stingheră și pustie  
 Uitată'n miez departe, ce abia mai licărește.*

*Iar soarta mea pribeagă se clatină 'ntăcere  
 Pluțind nepăsătoare ușor, spre alte zări  
 Iubite și senine — pe margini de cărări  
 Adânc prăpăstioase și pline de durere.*

*Departe, mult departe în țări acum streine  
 Văd vise spulberate și doruri nenplinite  
 Un freamăt de speranțe cu totul părăsite  
 De singura nădejde ce'nclină spre mai bine.*

*Și tremurul de trunze se pierde 'n adiere...  
 Adâncul mă 'nconjoară cu mantla durerii  
 Cu murmurul de șoapte cu semnele tăcerii  
 De fiecare dată — lipsit de mângâiere...*

SANDU BALMOȘAN  
 octavan Loga

**Aș vrea . . .**

Pentru V. I.

Aș vrea ca'n lumea asta să nu existe dor  
 Să fie veselie — și „tot nemuritor“  
 Sorbind încet natura — să fie armonie  
 Părându-mi-se-o scuită și dulce teerie.  
 Un nour să-mi treacă calea ca-un iepure tugar  
 Iar eu să lupt cu dânsul, să-l sparg ca pe un pahar.  
 Să lupt cu bărbăție, să rup zăgazul vieții  
 Să tai năframa 'n două a crudei bătrâneți  
 Mânat de cruda-mi soartă, să fiu o zi — un rege,  
 Privindu-mă cu milă, să dau numai o lege,  
 Pentru acei ce sufăr, cu inimi pribege...

— — — — —  
 As vrea ca 'n lumea asta să fiu un fericit  
 Dar vai! în lumea asta nimic nu-i inedit.

I. DRĂGĂNESCU-OLT

Caracal

*Un Vis*

Pentru tine M...

*Un vis*  
 a fost iubita mea  
 tot ce mi-ai zis.  
 Ațât a fost...  
 dragostea ta

*Un Vis*  
 îmi va rămâne,  
 și țără nici un rost  
 căci tu, care mâine  
 oh! vei uita  
 toate ce-au fost...  
 dragostea mea.

*Un vis*  
 cum rar vom mai trăi  
 și' vom uita.  
 Și când târziu ne-om aminti  
 dragostea mea,  
 dragostea ta —  
 Nu vor mai reveni.

DORU BIANCA cl. VIII. lic. D. L.

## Cânt și îndoială

Am privit odată'n infinit!

Albastrul ochiului al cerului s'a deschis în înnoptare spre lume. O, în infinit privit-am? Și n'a fost gol, ci caldă mângâiere.

Ca'n poveste de Seherazadă cerul și-a desfășurat tainic, o clipă numai, aripa'n infinit.

O cer, ca de neguri, de furtuni și blond de soare, cuprinși tu infinitul? Cer boltit în albăstrie depărtare, sânul tău e sânul veșniciei?

Infinit? Când grei nouri se frământau în văzduh deodată, ca împăștiați de o nesimțită adiere, au lăsat o clipă deschisă poarta spre infinit.

Albastru pur, sublimă desfășurare azurie, o geană de cer japonez răsfrântă printre caișii înfloriți, fost-a ea calea străbătând în infinit? Te'nvăluia, o cer, mantia de safir, ce-ar dormita în ape-adânci. Cerule, chemare de poveste, numai în caldul azurului tău, numai în acea frântură de senin ne-pământesc ar mai putea trona'n fald divin, Domnul!

O infinit, o cer ce te boltești în infinit, în cupola ta cleștar poate mai sboară-un înger de lumină.

Înger ale cărui aripi sunt infinitul, trăirea voința Domnului — nemărginire. Mai poate el sbura și unde? Domină planând, în clară potopire de lumină, fărămă de cer în înflorire albăstrie, în veșnicie?

Infinit! Adânc privirea te-a pătruns absorbită de nemărginire, adânc ea în genuna răului, pătruns-a unde? Depărtarea zărilor e rotundul infinitului? Privirea te-a străbătut? Infinit! O amețeală, o lovitură frenetică și tulbure, ca strigătul nebunului spre cer, a oprit în gol sufletul.

Unde, în infinit privit-a el? În cel fără-de'nceput, sfârșit sau mijlocul? Haotic, de mii de ori, în nesfârșire clipe s'au repetat deci clipe pe pământ-același veac în infinit. Eu te-am privit, am mai trăit, m'am repetat fără de piedică? Unde sunt? În tine, sau în trupul de lut muritor?

Privirea mi te-a îmbrățișat pe tine infinit sau numai o iluzie? O, neființă! Unde sunt? Poți tu cuprinde o clipă, o sfârșire, o moarte? Privirea s'a pironit în adâncul tău. Tumult, sufletul și-a oprit o clipă îndoiala.

Unde ți-e sfârșitul? Nu pot gândi fără sfârșit!...

O cerule, dă-mi puterea fulgerului să-mi spintec în durere și luminează noaptea! Infinit! În tine privirea s'a adâncit? Tu, petec de cer în vâl albastru, ești tu drum deschis în veșnicie? Fără hotar ești, tu luminează de azur ce mi te-arăți? Fără hotar! Buza spune și mintea nu 'nțelege.

Infinit, cum să te cuprind! Te-am privit și mă'n-doesc. Ești tu, în cerul ce se pierde'n orizontul depărtat? Știința dibue cu mâna-i îngâmfată și nu te atinge! Sufletul te-a întrezărit și nu se'ncrede. Tu ne cuprinzi, ne repeți și ne închizi în frânte linii? Clipe de viață tu nu socoți, căci nu ai limite de ceas. Putut-am eu să te privesc în bătăi de inimă pe tine cel-neînfăptuit? — O, în tine ochii și-au scăldat lumina. Cer, blândă zare de lumină, ascunzi infinitul, îl vezi sau ești punte de avânt? Vreau să te pătrund, căci privind, orbirea sădit-a îndoială. Cer, fost-ai pătat de îndoială și neîncredere.

Dar... o, suflete ce te'ndoești, știi tu ce-i infinitul?

M. BUCURESCU

## Toamna

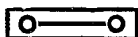
*Cum frunzele din urmă tremură'n copacii goi  
aşa au tremurat şi sufletele noastre,  
când toamna,  
toamna mai adânc săpa în noi*

*Din soare razele curgeau,  
precum din gura ta cântări vrăjite ;  
şi frunze vestejite  
tunebru se cerneau din ramuri peste noi.*

*Ca frunzele din urmă de pe ramurii goi,  
însăimântat eu m'am întors 'napoi  
cu gându'n anii  
când pe sub castanii  
livezii ne simţeam doar unu'n doi.*

*...şi toamnele-şi cerneau melancolia peste noi..*

BCU Cluj / Central University Library MIHAI DUMBRAVA



## Epigrame

*Dlui Ioniţa Buftea pentru poezia  
„Părăsită“ la versul „să plângem ca doi copii“  
„Să plângem ca doi copii“,  
Tu şi eu fără regret,  
Tu să plângi pe cititori,  
Eu să plâng... doar pe poet.*

D. a. f.

*Epitatu domnilor  
L. Olariu şi Balmoşan*

*Zac aicea doi rivali,  
Pentru veci aici fixaţi:  
S'au citit unul pe altul...  
Şi-au murit intoxicaţi.*

Fetea



# Icoana

August... Căldură... E pe 'nserat lumea obosită, se 'mbulzește prin tramvae și mașini cu pachete grăbind spre casă. Stând aproape, o iau încet pe Calea Victoriei. Nu e nici o luminiță, afară de farurile — cu clipiri anemice, camuflate — ce odinioară, te orbeau.

Vântul, își face plimbarea de seară înainte de culcare, răcorind puțin chipurile innegrite de soare, el pătrunde până și în înghesuiala tramvaelor transformate în adevărate cazane de aburi, cu amestec de mirosuri de par-Jum, benzină, sudoare și praf...

Trec prin fața unei clădiri mari. În fund văd câteva luminițe sfioase, mă opresc și intru. E o bisericuță mititică, mititică de tot; pitită în dosul uriașului bloc, din față.

Înăuntru nu e nimeni și în întunericul ce învăluie toată încăperea, abea distinsei un moșneguț moțâind lângă cutia cu lumânări. Cu câteva bucăți în mână, înaintai încet spre altar, pătrunsă de binecuvântata liniște și de frumusețea icoanelor vechi de argint slab luminate de pâlparea micilor lumânerele ce aruncau asupra lor, raze aurii. În jocul razelor, sfinții păreau vii, parcă privindu-mă blând. Privirea-mi alunecă pe chipul Sf. Vasile, al Sf. Neculai cu barba-i albă în vestminte arhieresti și se opri pe chipul micului Isus din brațele Prea Curatei.

În ochii Lui se citea nevinovăția, mila, bunătatea-I divină.

Pe umeri li cădea mantia țesută în fir de argint, iar din dosul ovalului fin, se zărea nimbul, învăluindu-l într'un reflex de o frumusețe nefnchipuită, de o frumusețe pe care nici o minte omenească nu și-o poate zugrăvi. Mânua-I Sfântă era ușor ridicată pentru binecuvântare...

Simții cum o mână nevăzută mă impinse în jos și mă prăbușii cu capul pe lepedea rece de piatră. Atunci, deodată, parcă micile și umilele lumânărele de ceară se prefăcură în sfeșnice foarte mari în cari ardeau crisanteme albe-gălbui iar lumina lor umplu toată biserica într'un val de-o strălucire feerică de raiul...

O clipă dură focul de artificii și apoi totul se stinse pierzându-se în ugherele tainice și nevăzute ale altarului.

Mă văzui tot acolo în genunchi, în fața lui Iisus.

Dându-mi seama că e târziu, mă ridicai șovăind, și-mi lipii buzele de mâna-I rece.

Lumânările începeau a-și incovoia talia lor fragilă, plecându-și capetele ca pentru rugăciune, clipocind încet...

Ieșii din biserică, uitându-mă din când în când înapoi având în ochi mereu chipul blând al Mântuitorului.

Afară dădui de beznă. Doar de sus de tot, departe, foarte departe te mai luminau slab, becurile bolții negre...

Din nou îmi reintră în urechi vâjăitul ucigător al tramvaelor și al mașinilor. Aceiași frământare ca mai adineaori, răsufla din toate colțurile Capitalei!...

Cu pași mari și repezi, mă îndreptai spre casă...

Sprijinindu-se de gard, un bețiv cânta răgușit fluturându-și pălăria în vânt. Câte-un sughiț îi cutremura în-treagă ființa, făcându-l să se oprească din cântat.

Lângă el o femeie în haine sărăcicioase și 'n picioarele goale, îl trăgea de mână zicându-i: Haide mă Ioane, acasă, hai bărbate că vine sergentul!"

Dar el cânta, îndobitocit; mai departe nesinchisindu-se de rugămințile femeii...

Ajunsă acasă, cutremurându-mă închisei ușa după mine urmărită de rânjetul cinic al bețivului.

Mă înfiora și mai mult chipul dureros al nevastii sale simțind pentru biata ființă o nesfârșită milă.

Toată seara gândul nu-mi fu decât, la tritul spectacol văzut.

În vis, însă, revăzui zâmbind din icoană pe Copilașul Sfânt în brațele Maicei Sale, ridicând încet mânuța-I mică spre bețivul trântit jos, în sem de milă. Buzele sale parcă rosteau printre zâmbetu-i nevinovat: „Doamne iartă-le lor, că nu știu ce fac“; cum avea să rostească mai târziu aceleași cuvinte pe crucea suferinții în chinul piroanelor ce-i strepezeau mâinile, gata mereu pentru binecuvântare!...

IOANA ȘEITAN  
cl. VI. L. C. S.

# Dedicație

vouă L. și M.

*În amintiri în caut pierdutele speranțe  
Și plânge sufletul în mine de ciutul zilelor de ieri;  
De glasul sfintelor amurguri  
Și resu-atâtor primăveri :*

*Copil am fost odată neștiitor de toate :  
Acum trecut cu firea îmi caut ce am pierdut  
Copilăria 'n lacrimi iubirea ce-a trecut.  
Câte-au-fost acum nu sunt,  
Câte sunt nu n'or să mai fie :  
Peste timpul greu și rece  
Trist povestea mi-o voi scrie*

*Iar acum sburat au anii triști ca un ecou spre cer  
Când vieța-mi liniștită de odinioară plânge,  
Când pe copilul vremii trecutelor iluzii  
La brațu-i viitorul mizeriei îl strânge*

*Și plâng acum în mine cu hohote 'n pustiu  
Copilul de odată neștiutor și mic  
Cu-acela care astazi nu are bun nimic  
Cum am fost acum nu sunt,  
Cum voi fi nu sunt acum  
Vieța asta-i spin în drum.*

*Dar cum am fost odată când vieții îi zâbeam  
Copil fără păcate de lumi neștiutor  
Și cum îmi este firea azi lumea de-o cunosc ?  
Un vis plin de păcate în lumi rătăcitor !*

NELU TOMA  
cl. 7 literară L. M. V.



## Au ars luminile . . .

Au ars luminile în vitriau  
Fără ca preoții cântarea să și-o înceapă,  
Și nu sunt decât sclipiri de putregaiu  
La izvorul unde ciutele s'adapă.

S'au coclit pădurile de atâtea ploi,  
Iar brazii n'asteaptă decât securea să-i doboare.  
In vântul plopilor ee frunze goi  
Se tângue tăcerea încătușată sub zăvoare.

S'au frânt în zbor lăstunii  
Duhnind miros de stârv pe dealuri.  
Sunt scuturați de rod alunii,  
Privirile-și zgârâie genunchii, târându-se spre maluri.

E numai beznă'n graiu  
Când ciuturile fântânile le 'nvolbură.  
E mucegăită apa'n raiu  
Și 'ntunericul în mine 'și face scorbură.

NIKY  
Lic. Com Tim.



### Epigramă

*Lui S. Balmoșan referitor la volumul  
care va apare „Clipe spulberate“*

Clipele-i s'au spulberat!  
Ascult' amice, acest sfat:  
Să nu le mai răscolești  
Căci e păcat!

Tb.

## O amintire din copilărie

Incerc acum să scot din noianul amintirilor mele trecute, aceea vreme asemănătoare cu epoca de aur a lui Saturn pe care o dorim mereu și care durere, a trecut, a trecut ca un vis frumos de fericire, rămânându-ne să ne hrănim doar cu amintirile ca un stimulent amăgitor.

A fost și n'o să mai fie.

A fost cea mai frumoasă vreme din tot acest șir de nenorociri ce se numește viață și care văzută sub aspectul ei adevărat fără părtinire, poate fi considerată ca pragul greu de trecut spre fericirea veșnică și care e păzită din nefericire de un cerber mult mai strașnic decât cel adevărat și care e păcatul.

Dar acel timp fericit a trecut, nu mă mai cunosc în acel mic omuleț de pe peronul gării și parcă eu sunt acela și nu sunt eu.

Acel copilăș stă de vorbă mult timp cu un băiat mai mare și apoi urcă îngrijat treptele.

Cu o oră mai înainte, cu obrăjorii împurpurați de fericire scoborâse la prietenul său și-i povestise ce i-a adus Moș-Crăciun.

Dar Nelu râse de el și-i spusese că nu e adevărat, că nu există Moș-Crăciun și-și bătuse joc de el. De aceea el se supăraseră și acum urca cu ciudă treptele căci gândul acesta nu-i mai dădea pace și el se supăraseră pe sine însuși.

Numai după-ce fu sus și uită în bucuria entuziasmului său aceasta, se simți iar fericit. Dar sărman neștiutor! Sămânța îndoelii era aruncată deja și târziu când în pătuțul cald dormeai cu zâmbetul pe buze, nu știai că ideia era numai adormită, astfel că a doua zi erai iarăși chinuit de ea. Dar erai o fire

energică și astfel te sileai să nu te mai gândești la ea, să-ți înăbuși îndoiala și să te legeni mai departe pe dulcele amăgiri.

Dar anii trec și iată pe copilașul de odinioară că a crescut și are acum mândria de a zice, că împlinește 11 ierni.

Vine Crăciunul. Odăile forfotesc de pregătiri. Mama se tot duce și vine și se uită șireată la el. Nu știe nici el de ce, dar parcă nu prea se simte bine. Are impresia că se pregătește ceva și nu știe ce și asta îl enervează. Dar la urma-urmei nu e decât o impresie și deci o va lăsa odată.

Spre seară el se liniște iarăși dar se miră de ce nu-l duce ca alte dăți la plimbare, ci toți se uită la el curios și el parcă ar vrea să plece,

Seara a venit. Pentru moment și-a uitat toate grijile și așteaptă ca alte dăți pe Moș-Crăciun cu răbdare. Dar el nu vine. Văzându-l mămica lui nerăbdător, se apropie de el, îl ia la o parte, îl fixează și-i zice șovăind: «Ascultă puiule, ești mare de acum, e bine să știi edevărul!» Nu știe nici el de-ce, dar o sfârșeală parcă-l cuprinde și deodată cuvintele: «Nu există Moș-Crăciun» căzură ca un trăsnet din senin pe sărmanul neștiutor, ai cărui umeri se îndoiau și care acum suferea crunt de de pe urma grelei lovituri și al hidosului adevăr.

Nici cadouri și nici glume nu-i readuseră veselie în seara aceea când brațul neîndurător al soartei îi dădea prima lovitură.

Și târziu în noapte pe când și greerii dormeau, hohote de plâns înăbușit sguduiau plapoma de pe pătuțul mic pe care luna îl scălda în razele sale argintii și unde un suflet mic, nevinovat își plângea prima sa decepție în viață.

Acum când cu coatele pe geam privesc pierdut  
afară la iarna rece, îmi revin în minte acestea și o  
lacrimă picură pe aceste amintiri de demult, cari se  
duc poate pentru totdeauna în regatul umbrelor și al  
visurilor acoperite cu vâlul uitării

TIBERIU V. O. HOMOROGAN

cl. IV b lic. D. Loga



## Năzuiesc!

Dar ce-ți pasă — amice de-i marea 'mpotrivă-mi?!  
Au, nu mă avânt prin clocotul ei,  
Cu pieptul, cu trupul, cu totul?

Tu nu-i simți chemarea, ea nu-i pentru toți!  
Căci cei ce-o 'nțeleg sunt cu ei:  
Le fură viață, le dăruie valul  
Ce-i poartă deapururi, departe.

— — — adulmec prin aer . . .  
Simt undele mele și nimfele mării . . .  
Veniți, mai aproape, voi sunteți speranța,  
Duceți — mă — aiurea 'ntr'acolo.

La marginea zării nu-ajunge niciunul,  
Iar cei ce-au pornit sunt pierduți.  
Adio! Adio! Aci, năzuința  
M'așteaptă 'nhâmată la vasul speranței.

NUNU  
Liceul Militar

## „Țara Visurilor Noastre“

E datoria noastră, — educatori și părinți fiind; — dar și putința, după modestele noastre puteri înăscute: să cunoaștem sufletul copilului simțindu-ne îndurerat nevoiți fiind a constata ca conflictul dintre generații (părinți și copii, profesori și elevi, bătrâni și tineri, și invers) e cu mult mai vechiu, mai plin de consecințe și mai provenit din cauze ce zac în adâncul ființei noastre umane: ca să nu simțim, cei ce ne iubim copiii și neamul, o sfânta, neîmpăcată datorință de-a face totul pentru a mântui ce e pe drum să se piardă spre paguba neamului și a țării.

Simțind că răul provine și din faptul că nu ne cunoaștem îndeajuns copiii, (și mai ales nu ne cunosc ei pe noi); și că în parte, cel puțin, nici nu-i putem cunoaște direct; ei fiind îndemnați să se ascundă de teama, respectul, frica, considerația ce o au față de profesori și părinți, cât și de „consecințele“ temute ale acestor cunoașteri; văzând că copilul învață mai bucuros dela copil, și răul, dar mai ales binele; convingându-ne că putința (în general) a noastră, de a selecționa și a promova elementele de elită și conducere — și spirituală și de organizare — a zilelor de mâine, nu este atât de ușoară, cum s'ar părea; greutate provenită din faptul că e natural ca fiecare să lecționeze și a precieze dela plafonul său intelectual, moral, sentimental, volițional — în jos: eliminând prin forța împrejurărilor psihice, tot ce cade în sus de acest plafon; — mai ales, — dacă întâmplătorul plafon al selecționatorului nu va fi ridicat peste plafonul tuturor celor chemat să-i aprecieze și selecționeze: convingându-ne că tocmai acești eliminați sunt cei care trebuie mântuiți pentru binele comunității: și pentru binele fraților lor; știind că copilul și generația de mâine a țării trebuie mântuită prin *educație* mai mult decât prin instrucție; văzând că a educa în definitiv însemnează putință de a sugera și desăvârși convingerea și practica necesității *autoeducației* individuale și colective (căci în zădar Voda vrea, dacă Hâncu, ba!); convinși că nici mântuirea țării, nici a copilului, dar nici apropierea absolut necesară dintre generații, nu poate veni



pornind dela copil și tineret: copilul prin forța vieții în plină desfășurare distrinsul, fiind întors cu fața sufletului numai înainte: ei fiind în stare să-și iubească pe propriii lor copii, când îi vor avea, — pe părinți și profesori putându-i aprecia și dori doar atunci când, nu-i mai au; știind că elementul putinței de apropiere este *dragostea*,

am îndrăznit să creem înainte cu 6 ani de zile, un organ al dragostei, *menit să facă să ni se deschidă* cunoașterii și aprecierii *noastre*, cunoașterii și aprecierii *lor*, *sufletele* celor, educarea cărora ne e și cinstea și mângăierea și datorința noastră: *sufletele copiilor noștrii și ai neamului*.

Acest organ este revista, intitulată atât de sugestiv și inspirat, la 1 Decembrie 1937:

### „ȚARA VISURILOR NOASTRE“

Pornită deci ca o necesitate *de educație și autoeducație*, a devenit și o revistă literară, de proporții, cari, după părerea celor ce o cunosc, sunt unice, sunt revelatoare și mântuitoare, cuprinzând scrisul apreciabil și apreciat al celor ce cred în scrisul lor: și vor rămâne (cadrele spirituale ale revistei îi îndeamnă și nevoește) să creadă scriind pentru a putea mântui și pe cei ce s'ar putea întâmpla să nu creadă în sine și în neam.

Este cea mai citită revistă pe țară, dintre toate revistele ce apar; cea mai dorită de copii și părinții lor.

A apărut în condiții tehnice excepționale (ca să fie iubită și respectată): hârtie velină și pături de carton. Sărăcia ne împiedecă în timpul din urmă de a fi continuat, chiar a desăvârși cu clișee și de a încuraja și alte manifestări ale tineretului, (artă, muzică, sport, etc.) Au apărut până acum peste 1000 de pagini pline de tinerețe, frumusețe și a vânt.

A organizat revista până acum două șezători publice; una la Oradea (31 III 1940), și a două la Timișoara, în 21 III 1942, când publicul — cel mai select ce-l are Timișoara — a putut să se delecteze timp de 4 ore în producțiile originale: de scris (37 de talente, mai mari sau mai mici, citind din operele lor, muzică și originală) declamări,

cânt, teatru (original): făcând să se perânde, apreciați și aplaudați, elementele de seamă ale tuturor școlilor secundare din localitate — plus elementele de seamă: ale Teologiei Ortodoxe, Facultății de Științe, Politehnica, Acad. de muzică și Arta dramatică. Revista are peste 60 colaboratori: din Timișoara, Arad, Beiuș, Caransebeș, Sebeș-Alba, Caracal, Fălticeni, București, Sibiu etc.

Ne ținem de-o plăcută datorie, — la încheierea anului școlar, cât și din prilejul serbării atât de recente, atât în numele nostru, cât și al colaboratorilor și cititorilor noștri, pentru tot sprijinul mai ales moral, dar și material, ce ne-au dat încurajându-ne și ajutându-ne în munca noastră nu ușoară — de-a ne exprima și pe calea aceasta cele mai călduroase mulțumiri, în primul rând: I. P. S. Dlui *Dr. V. Lazarescu* episcopul Timișorii, pentru atâta și înaltă înțelegere, îndemn și binecuvântare, de care ne-a împărtășit; făcându-ne să simțim că unde e copilul, acolo e Biserica. Aceleași calde mulțumiri Dlor *Dr. N. Birăescu*, prefectul județului și *Dr. E. Pop*, primarul Municipiului pentru atât de repetatul sprijin moral și material de care ne-au învrednicit încurajându-ne. Nu mai puțin Dlor *S. Evuțianu* insp. gen. și *S. Ciotlec* insp. șef secundar pentru largă înțelegere și părintecul îndemn precum și pentru dragostea de a fi coborât cuvintele dragostei lor înțelegătoare pe coloanele efortărilor celor mici.

Pentru aceleași motive și pentru marele sprijin de a fi fost ocrotitorul putinței de dăinuire a revistei noastre în refugiu, ca la ea acasă: dlui director *V. Mioc*, directorul lic. Diaconovici Loga. Mulțumim călduros pentru înțelegerea și sprijinul ce au binevoit a ni-l acorda putinței de a ne dobândi abonați și cititori: Dlor directori: *Dna N. Pop*, Carmen Sylva, dl *Petrescu Șc. Normale*, și dl *Gherman*, Lic. Com. Nu mai puțin aceeași caldă mulțumire dlui *Ionescu Pel*, dir. Lic. Militar, și pentru colaborarea-i plină de avânt tineresc și pentru prețiosul sprijin de care ne-am bucurat. Aceleași călduroase mulțumiri pentru prețioasa și prețuita colaborare la reușita serbării, pe care ne-au cinstit a o ilustra și onora: *Dșoarei Lya Hubic* și *Dnei Ritta Stanciu* dela *Opera Română* precum nu mai puțin *Dnei Florica Ciura Ștefănescu* dela *Teatrul Național Cluj-*

Timișoara. Tot astfel și dlui *S. Mărgineanu* și *Dș. T. Vașianu* dela Acad. de Art. Dram. Mulțumim călduros tuturor colaboratoarelor și colaboratorilor noștri dragi. Mulțumim și dlui *Bozgan* și dnilor culegători pentru sufletul ce l-au pus în culegerea și tipărirea revistei.

Le mulțumim tuturor rugându-i să aibă marea mângâiere de a se ști și simți printre puștii ce nu precupețesc nimic din ceace este și servește spre binele celor educarea cărora ne e și datoria și cinstea noastră; încercuindu-se în rândul tot mai compact al celor ce simt necesitatea binecuvântată a apariției, „*T. V. N.*“ contribuind a crește, în sufletele celor încredințați grijii noastre, credința în frumusețea vieții biruitoare a lor și a neamului și nădejdea nesdruncinată a noastră a tuturor în Țara Visurilor Noastre.

Revista se tipărește până aci în 1000 exemplare, din care câteva sute se împart gratuit pentru propagandă, iar atâtea exemplare rămân neplătite. Dar cele 1000 exemplare lunar sunt citite și răsцитite de vreo 5—6000 de suflete de cititori entuziaști.

Cheltuelile de tipar ale ultimului număr (acum, pe hârtie concept) costa 20.000 Lei, deci pentru o cheltuelile de tipar ale celor 10 numeri ale anului viitor ne ar trebui cel puțin, 200.000 Lei dacă nu se va mai scumpi, cum s'a scumpit enul acesta, dela 7000 Lei cât ne-a costat No. din Sept. 1941.

Materialul de publicat e atât de abundant, că s'ar putea spori paginile lunare la 60, ori și mai multe pagini.

Prin răspândirea revistei printre copii și tineret: 1. Se îndrăgește cititul, care este interesant și plăcut, dorit nu impus: e scrisul lor. 2. Elementele bune tinerești își găsesc puțința muncii și mângăerea aprecierii ei, nefiind aleșuiți spre meleaguri unde „activitatea“ lor fi pierd pierzându-ne pe noi și neamul. 3. Revista are de gând — numai sărăcia și neînțelegerea factorilor în puțință de-a ajuta, a împiedecat-o, — să creeze editură bibliotecii: „Cartea tinerețului“, pentru a umplea golul ce există între literatura copilului (până la 13 ani) și a bărbatului (dela 25—30 ani). Tineretul între 13—25 ani nu are cartea acomodată firii și rosturilor lui. Trebuie creată pentru a nu fi nevoiți să se nutrească cu literatură ce le depășește puțință psihică de a o suporta, înbătrânindu-i (ratându-i) înainte de vreme, „fa-

miliarizându-i“ cu probleme, dorințe, etc. ce nu sunt ale lor, nici folosul în ale ști, și puțință de a le trăi nefiindu-le mântuitoare.

## CONCLUSII ȘI PROPUNERI

Revista nu e simplă revistă școlară, care de cele mai multe ori sunt bani cheltuiți de geaba pentru ambiții nejustificate, moarte fiind ca și revista, înainte de a se „naște“.

Revista e rezultatul dragostei neobosită de o viață întreagă, dragoste față de copiii sângelui nostru și față de copiii neamului.

Revista: pentru a trăi și înfăptui ceea ce trebuie și poate înfăptui: cointeresarea tuturor la propria lor educație și la promovarea binelui Țării: *trebuie impusă obligator — prin comitetele școlare*: abonamentul încasându-se deodată cu înscrierea, pe chitanțele revistei, revista putând onora modest osteneala și răspunderea încăsării abonamentului. Părinții și educatorii sunt și în drept, și chemați și datori a căuta și afla: nutremântul sufletesc și spiritual cel mai propriu dezvoltării sufletului copiilor noștri, întărind în sufletele fragede, dragostea de neam, limbă, credință și datini; părinții fiind cei chemați a face totul ca acest nutremânt să poată ajunge a fi dorit și căutat de cei pentru care este pregătit. „Țara Visurilor Noastre“ prin trecutul ei cinstit, respectat și iubit, de 6 ani de zile, poate garanta și pentru viitor, că este în puțință de a da în mâinile copiilor și a tineretului neamului nostru cea mai bună, cea mai citită, cea mai iubită, cea mai dorită revistă românească și creștinească: plină de avânt și tinerețe. Fiecare copil își primește în fiecare lună revista, la care se știe abonat din dragostea părinților săi: pe care o citește, la care poate colabora prin tot ce are și va fi socotit bun întrânsul: creindu-ne astfel și scriitori, dar oricum *cititori pentru scriitorii de mâine*.

Revista este și va rămâne întreprindere particulară (mâța fără clopot mai poate prinde șoarici) putând fi controlată de binevoitoarea înțelegere a organelor de conducere a Ministerului Culturii Naționale, în tot ce privește partea spirituală, literară și chiar materială, ca să se poată convinge oricine că singura afacere profitoasă o face prin

ea Țară și Neamul, care ocrotește astfel o puțință de mântuire a dăinuirii onorabilă și onorantă de mâine: a Țării și Neamului prin copiii noștri, ajutați să fie ceea ce trebuie, ceea ce vreau și vrem să devină.

Revista face legătură de dragoste, respect și apreciere între noi și copii; putându-i noi cunoaște și iubi mai spre folosul și binele lor, putându-ne și ei simți bătaia inimei noastre pentru ei și pentru binele lor real nu închipuit (dragostea părinților și a profesorului trebuie să se facă simțită pentru a fi apreciată; pentru a-i putea conduce, pentru a se lăsa conduși real, copiii trebuie să se simtă iubiți.)

*Abonamentul anual (pentru moment)* pentru copii, părinți și profesori: 350 Lei. (Abonament de încurajare 1000 Lei, autorități 1500—2000).

Va oferi pentru aceasta sumă: (în cazul cel puțin 2000 abonamente plătite dela începutul anului școlar pentru a putea procura hârtie necesară ca să nu fie la cheremul exploataților situației grele în care ne sbatem); 10 numere (unul lunar) de câte cel puțin 32 pagini eventual până la 64 pagini lunar, oferind în plus, am vrea, gratuit (poate 2, poate mai multe) suplimente; numere din bibliotecă: „Cartea Tineretului”; cartea lor — scrise de ei și pentru ei, — pe hârtia cea mai bună ce se va putea găsi în comerț, atât revista cât și cartea. Atât numărul paginelor lunare, cât și numărul și extensiunea suplimentelor gratuite, cât și condițiile care vrem să fie excepționale (pentru a iubi și respecta, ei, cartea și scrisul): ca hârtie, clișee, colaboratori respectați (și dintre cei mari puțin; puține dar alese pagini). Toate acestea depinzând și progresând cu numărul abonamentelor pe regiune ori țară.

Revista trebuie să ajungă a fi impusă pe țară: pentru toată tinerimea impunându-se una și aceeași educație și o singură puțință de selecționare alor prin noi și prin ei înșiși.

Pentru moment ar trebui, ca an de experiență, să fie impusă cel puțin tuturor școlilor secundare din Timișoara, și eventual regiunea ei școlară, rămânând ca la sfârșitul anului școlar viitor să se avizeze în consecință: considerând bine înțeles greutățile inerente vremii pe care ne sbatem a le străbate.

Cei cari-i simt mângâierea și binecuvântarea, își vorținea de o sfântă datorie ajutându-o ca să poată trăi și înflori împăștiind în jur de sine *binele* și *trumosul* de care s'a dovedit capabilă: Fiecare prieten al revistei va mai câștiga cel puțin încă un prieten *abonat*; și fiecare colaborator va câștiga *10 abonați*. Cinste și mulțumită celor ce vor înțelege că spre binele lor și a fiilor neamului — vor face-o aceasta.

„Țara Visurilor Noastre“ de azi și de totdeauna: Țară a dragostei va să fie; în a cărei împărăție va să credem, ca să o simțim venită și înfăptuită. Toată bogăția de arbori și de viață ce urmează înghețului de iarnă — este datorită Soarelui, fără de puterea creatoare a căruia, ghiociei nu și-ar scoate nicidecum capul de sub zăpada, ce părea lîntoliul morții, devenit pat al vieții ce se naște din *căldura* soarelui de primăvară.

Nu vrem să pășim în fața iubiților noștri cititori cu pretenții de Mântuitori ai neamului. Este un singur Mântuitor al lumii și neamurilor Cristos. Dar e datorința noastră de a ne ajuta spre propria lor mântuire pe copiii sângelui nostru. Lumea ca și copiii, nu trebuie, nu poate fi mântuită, *ci ajutată* și ajutați ca să se mântue înșiși pe sine prin *propria lor* înțelegere și *contribuție*. Dar ca să poată fi mântuiți — căci trebuie mântuiți pentru binele lor și al neamului, — copiii trebuie ajutați să nu aibă iluzia a-și putea forma convingerea, mai puțin a-și însuși tendința de a mântui ei înșiși pe alții mai puțin nemântuiți decât dânșii.

\*

Părinți și educatori fiind, n'avem dreptul să ne pierdem conducerea mântuirii sufletelor lor, din mâna noastră; dar puțința conducerii e dragostea, *simțită de ei*.

Ni se pare atât de natural ca să ne simtă dragostea câinele, ca să ne facă sluj și calul pentru a-l putea stăpâni și conduce; numai copilul nu va trebuie să știe că-l iubim? Copilul trebuie să ne simtă, să ne știe, să fie convins de dragostea noastră ca să-l putem conduce. Căci trebuie să-l conducem: Mântuirea lui și a țării este în mâna *dragostei* noastre mai mult decât a puținței și competenței noastre.

\*

„Țara Visurilor Noastre“ nu e o simplă revistă șco-

Iară; nici numai literară; vrea să fie, căci trebuie și reușește să fie: *cuvântul neamului pentru copiii lui*. Iar cuvântul neamului este înainte de orice: *cuvântul lui Dumnezeu*. *Credința* vrea deci s'o întărească: *Credința creștinească*, indisolubil legată de ființa neamului nostru. *A fi Român, e a fi creștin*; căci a fi bun Român, fără a putea fi întâi bun creștin, — noțional, e imposibil.

Revista deci va promova cultul *binelui*, înainte de cultul *frumosului*; căci nu există alt frumos, decât *binele desăvârșit*, a cărui față a manifestării lui este frumosul. Adevăratul bine cu frumosul desăvârșit se confundă; ceece Cristos numește: *viață* (harul), pentru care, să avem și mai multă să avem, s'a coborât din cer.

*Dar cultul frumosului* nu înseamnă *cultul trupului*, ci al *sufletului*: *al omului stăpân pe sine și pe propriile-i porniri*.

Pentru aceea mai ales azi, când, pe întreg pământul sufletesc al neamului, ca și în Banat, mai ales intelectualii pierim și ne pierdem pentru prea marele cult al celor ce sunt ale trupului: întărirea gândului și a tendinței de-a înfăptui în noi și 'n jur de noi adevărata Țara a Visurilor Noastre, e și necesară și mântuitoare.

AUGUSTIN COSMA



## Epigrame

*Unei Dsoare*

*Cu nasu'n vânt, strălucitoare  
Dela pantof pân'la cercel.  
Urmată de-un câine mops  
Cu'n botișor... exact la fel...*

*Poeștilor*

*Toată lumea pân'acuma  
Se bărbîrea la frizerie,  
Poeșii însă fac excepție:  
Să bărbieresc în poezie...*

LIVIU OLARU

Acad. de Artă Dramat.

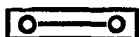
# Drumuri

M'aseamăn cu un mistic călător  
rătăcitor fugar în negrele impasuri,  
zdrobit de calea vieții, mit trist fără popasuri,  
rapsod fără iluzii, rapsod învins de amor.  
Când lumea mă privește, mă simt un clown nomad  
într'un neant macabru și pustiu,  
râzând aș vrea o lume să înviu  
și parcă tot râzând, destinul fad.

M'aseamăn cu un cântec răpit de-o adiere  
și dus în nori departe de-un murmur efemer,  
dormind printre steluțe, să 'nalțe înspre cer,  
povestea legănată de-un mæg în fericire.  
Și pe-a visurilor valuri, mereu un cântec nou  
să 'nalțe a vieții năvalnice dureri  
trezirea ca parfumul seninei primăveri  
să nu-mi aducă plânsul trecutului ecou.

M'aseamăn cu o umbră a unei vieți pierdute  
într'o mocirlă neagră. Poetice gândiri,  
fmi mai alină fruntea cu a sale dulci simțiri  
să uit puțin noianul durerilor trecute.

VIORICA OȚELIA  
studentă



## Epigrame

Epigramiștilor care m'au întrebat  
dece nu le-am răspuns.

Când n'am răspuns cum se cerea  
N'ați prea luat în seamă,  
„Tăcerea“-mi, care a fost și ea  
Un fel de epigramă.

D. R. IONESCU



## Cântă vântul . . .

La fereastră ploaia plânge      Plânge vântu 'n lunga-i cale  
 Și se zbat picurii grei,      Și suspină cu amar;  
 Vântul strunele își frânge      Sângeră de atâtea jale  
 Spulberând frunze de tei...      Sufletu-mi hoinar...

Fluerând pornește vântul      Vântule din toamnă rece  
 Și se pierde 'n noapte.      Cântă-mi la fereastră,  
 Cât de trist i-aud eu cântul      Căci încet, încet se trece  
 Innecându-se în șoapte!...      Fericirea noastră...

Plânge ploaia'n murmur jalnic,      Frunze moarte pe cărare  
 Povestind încetșor.      Se aștern mereu...  
 Basmе vechi...murmurșăgalnic,      Trec în zbor vise fugare  
 Frunzelor ce toamna mor...      Sufletul mi-e greu...

Spulberând frunze de tei  
 Vântul strunele își frânge  
 Lin se zbat picurii grei...  
 La fereastră ploaia plânge...

NANA  
 L. C. S.



### Epigrame

Lui „Nunu“ pentru poezia: „Gâză mică“  
 Gâza că ți-a adormit  
 Asta-i o poveste veche...  
 Și-acum cu goarna vrei s'o scoli?  
 Mai bin' s'o gâdili în ureche...

Unui On. Domn care-și lauda cățelul  
 Nu-i nevoie să-l mai lauzi  
 Ca intelect și ca figură...  
 C'am observat când l-am văzut:  
 Ești Dumneata în miniatură...

LIVIU OLARU Acad. de Art. Dram.

*ILIADA și ODISEEA, repovestit tineretului de dl Gh. Dem. Andreescu*  
 Necesitatea unei cărți a tineretului începe să se facă simțită din ce în ce mai mult, odată cu deșteptarea în mase tot mai largi a rolului și a importanței ce-o joacă tineretul în viața unui neam: Ele ca sângele într'un organism, care încetul cu încetul hrănește ființa corpului transformându-se în carne și oase ce numai atât vor fi viguroase, pline de putere și nu vor duce corpul la ruină, cât sângele din care au ieșit, a fost sănătos, nepătruns de stricăciune. Ori globulele roșii cari dau culoarea de sănătate sau de stricăciune, acestui tineret sunt celule conștiinței lui întocmite din nucleu de credință, educație și autoeducație, cultură...

Nici unul din aceste elemente, însă nu întră și mai ales nu se mențin în suflet în stare pură, ci numai în îmbinare și armonie, tinzând spre același scop care singur ține sufletul întreg și armonios. Nu poți, de pildă să faci educație împotriva culturii — căci, asta duce la mecanizare, nu la educație — și nici în afara culturii, cum voia să facă Rousseau. Dar nici cultură fără să ții cont de legătura și influența incontestabilă ce-o are asupra educației! Sau chiar cultură împotriva educației și a credinței, ale cărei roade se văd aici, aproape de noi, dinco' de Bug și Nipru!

Educația în slujba culturii e o evidență, odată ce până și disciplina culturii e tot o educație, zisă a intelectului; cultura în slujba educației — și acestea amândouă în calea credinței — e o necesitate dacă vrem ca ea să dea vigoare vieții neamului de mâine.

Aceasta este necesitatea, și mai mult chiar decât atâta: datoria sufletească de-a creea și de-a favoriza crearea unei literaturi a tineretului. Ne referim nu atât la literatura copiilor de la 7—10—13 ani editată cu destul de mare abundență ca o rentabilă exploatare a dragostei cu care își văd părinții primele cărți în mâna copilului. Ne referim mai mult la literatura liceului, de la 13—20 de ani, când programele emalțice pun în mâna tinerilor cărți cari le întrec de multe ori putința de cuprindere și trăire. Lucru de care alte popoare și-au dat seama și-au prilejuit apariția a bogate „ediții școlare“ — în Franța de pildă — în care apar operele de cari ei au nevoie, după programa analitică sau chiar în afară de ea, dar din același grad al culturii, corectate însă — omise pasagii stricăcioase prin inutilitatea lor față de înțelegerea și trăirea tineretului de la această vârstă — s'au chiar repovestite.

La noi editura Casei Școalelor are doar o literatură ce cade în genere, în domeniul vârstei de până la 13 ani, iată de ce câte-o inițiativă particulară, cum e aceea a dlui Andreescu, de a da cărți pentru îmbogățirea unei astfel de literaturi este întradevăr minunată, mai ales când este și minunat realizată... într'o formă accesibilă puterii lor (a tineretului) de înțelegere așa cum spune dl Brătescu-Voinești în prefața la ediția I. O idee și o realizare pe care o salutăm și o recomandăm cu drag tuturor cititorilor revistei noastre, mai ales că este tocmai din domeniul

literaturii editurii Țării Visurilor Noastre, a cărții scrisă de și pentru tineret, pe care numai neputințele materiale ne-au împiedicat să o realizăm până acum.

Dar cărțile acestea mai sunt bine venite și din alt punct de vedere: ele sunt un îndemn pentru lectura de mai târziu a marilor epeei pe cari mulți se mulțumesc doar a „auzi despre ele“ chiar dintre omenii cu pretenții și chiar dragoste de cultură. Asta pentru că aceste cărți li se pun în mână în forma lor originală atunci, când — după vorba autorului în introducere — sunt „prea tineri să înțeleagă frumusețile unei cărți de mare proporții și presărată de aluzii pe care proaspăta lor experiență nu le poate pătrunde“, căci dacă atâtea amănunte ale vieții omului matur își afla odihna în amănuntele fantaziei, bogăția acestor amănunte obosește intensitatea sentimentelor tinereții, cari se odihnesc numai acolo, unde se regăsesc chiar în fantazie — neîncărcate cu balast îngrăunător înțelegerii imediate, așa cum sunt în „repovestirile“ dlui Gh. Dem. Andreescu. „Mai târziu când vor fi oameni în rândul lumii, poate își vor aduce aminte că în tinerețe au simțit o vie emoție din lectura literaturii clasice și atunci se vor apuca să o cultive temeinic“.

Gh. Dem. Andreescu : Iliada și Odisseea lui Homer, apărută în editura proprie a autorului — București, Calea Călărași 56 — două volume de câte peste 100 pag. cu numeroase ilustrațiuni de 65 lei respectiv 85 lei — ediția II.

Tinărul dornic de cultură, care și-o pune în bibliotecă, o face numai în propriul său folos, iar iubitorul tinerețului nu poate decât cu bucurie să o primească, nu numai pentru ideea ei cât și pentru realizarea ei literară într'o „limbă neaoș românească“ și o „claritate a stilului“ care — după cum o prezintă dl Brătescu-Voinești — „fac din citirea acestei cărți un adevărat deliciu intelectual.“

ȚARA VISURILOR NOASTRE (GHC)



## Epigramă

*Lui Fulea Darin*

*O opera aș vrea să scriu...*

*Nu ca „Năpasta“, Kir Ianulea“...*

*O tragedie sugestivă:*

*„Poeziile lui D. A. Fulea...“*

LIVIU OLARU

Acad. de Artă Dramat.

# Înviere

Zangăt de arme, tropot de cai, sunet de goarne : un marș; trupa înaintează voioasă.

„La arme ce-i de un sânge și de o lege  
La arme pentru neam, țară și rege...”

Tăcâit de arme, bubuit de tunuri, explozii  
O muzică tristă, o simfonie a războiului.

Locotenentul Pandele dă ultimile instrucțiuni trupei în așteptarea semnalului de pornire.

— ...și acum, băieți Dumnezeu ne aibă în pază. Luptăm pentru fericirea Țării și pentru cruce...

Câteva semnale luminoase curmară gândirea locotenentului. Un ura prelung și apoi toată câmpia un nor de praf și un iad de flăcări isbucnit din țeava tunurilor și nori de fum și șrapnele din bombele explodate.

Ura!... Ura!... Ura!...

Drapelul, falnicul și mândrul drapel fâlfâie mereu, sus... Înaintea tuturor, locotenentul Pandele cu steagul în mână, înaintează, aleargă din răspuțeri:

Înainte! Camarazi înainte, țara cere azi jertfă dela noi.  
Înainte camarazi!...

Un pocnet ascuțit; Stegarul este atins! Drapelul se apleacă puțin; fuga se stinge... fața locotenentului pălește, sângele prin haină-i țâșnește:

Înainte camarazi! În...ainte luptați pentru El!... Pentru Cristos! În El ni-e nădejdea, El ne va ajuta!

Își adună toate puterile. Face eforturi supraomenești.

— Înainte, după mine! Steagul este tot în fruntea bravilor eroi.

Mai sunt zece pași... O luptă crâncenă...

Steagul, biruitorul steag este infipt în poziția inamică... locotenentul Pandele, lângă steag își aruncă privirea asupra bravilor săi ostași!

— ... Băieți... Este învierea! Învierea lui Cristos! auziți cum bat clopotele?! Auziți norodul cântând imn de laudă Celui ce a Înviat din morți! Și noi băieți să mulțumim lui Dumnezeu pentru victoria cucerită întru Dânsul.

„Cristos a înviat...

— Iubiții mei, puterile mi-se sfârșesc, simt că nu mai am mult de trăit... Ah! Și cum aș vrea să trăiesc! să văd învierea țării noastre!...

— Ah dragii mei, e ora despărțirii... eu... mi-am făcut datoria de român, de ostaș, și de creștin!

—... Doamne, Dumnezeu! Ție-ți mulțumesc!

... Tatăl nostru... și ne iartă nouă greșalele noastre... și ne mântuiește de cel rău. Amin.

Doamne!

Țara mi-am apărat! pe Tine te-am lăudat.

Primește jertfa mea, după cuvântul Tău, căci Tu ai zis că: „grăuntele de grâu de nu putrezește, căzând în pământ, numai el singur rămâne; iară de putrezește, multă roadă aduce“. Dă, Doamne roadă, jertfelor noastre, fericierea țării noastre dragi!...

Un trup, un lac de sânge păta verdeața de Aprilie în ziua de Paști.

Un bărbat frumos, voinic, cu obrajii palizi, părul căr-lionțat cu bucle care fâlfăiau ca odinioară drapelul, în bătaia vântului. Ochii albaștri și mari, scurși de nemiloasa moarte. Doar pe buze mai rămăsese ceva viu!

Un Amin incremenit pe buzele cari se rugau cu atâta ardoare Tatălui Ceresc...

— — — — —  
Lacrimile îl podiră povestind, iar nepoțeeii cu lacrimile în ochi adormiseră'n brațele bunicului.

IONIȚĂ

---

## Noapte . . .

Luna dalbă își revarsă	Noaptea pletele-și desface
Peste'ntreaga mândră luncă	Și le-aruncă peste zare.
Raze de-aur, și gândește	Un crâmpeiu de doină tristă
La culcare să se ducă.	Stă să moară'n depărtare...

Adormit de mult e vântul  
Priponit ca de o vrajă,  
Numai plopii singuratici  
Blândeii nopți mai țin de strajă.

N. I. BREBENEL

## Realități bizare

(Domnișoarei „Nana“ respectos omagiu literar)

Viața mea trecută  
Privită  
Peste umăr,  
Imi pare-o carte veche,  
Cu scoarțe  
Cu fapte zugrăvite  
In schițe,  
Ori imagini,  
Și cu realitatea  
Presată  
Intre pagini.

Trecutul și-a lăsat răbojul  
In foi,  
Inmoi degetu'n gură și 'ncep  
Să-l răsfoi  
Icoane trecute apar goale,  
Supte  
Intr'un ritm fantastic de ima-  
gini,  
Rupte.

Revăd încă curtea mi,  
Cu straniile,  
Fasturi,  
In care favoarea,  
Stă toată  
In nasturi.  
Și eu, al lor Sultan,  
Ce-a mai bizară  
Nulă,  
In soare desculț,  
Cu cerul,  
Căciulă.

Mă văd în pragul școlii pășind  
Spre marea taină,

Cu o batistă roșie, cusută pe  
Haină...  
Cu mutra banală și gânduri  
Rebele,  
Răsturnat din spațiul  
Copilării mele

Și-odată Dumnezeu  
Mi a dat,  
Cerescul har,  
Putând ca să citerc  
Al lumii  
Abecedar  
Și scria, prefață,  
(Credeam că...  
Pentru mine)  
Iubește-ți aproapele  
Cum te iubești  
Pe tine.

O de ce trecutul, cu taine  
Invie,  
Imi pare că-s hoț, într'o casă  
Pustie,  
Și nu știu de ce, mi-e frică,  
Și-mi pare,  
Trecutul și toate atât de  
Bizare.

Iar gândul meu banal  
Fugit,  
Spre ce-o să fie,  
A fost cuprins subit,  
De-o sfântă  
Nebunie,

A evadat în spațiu  
Spre nesfârșita  
Zare,  
I se păreau prea triste  
Și prea de tot  
Bizare!...

ROMAN VASILE  
cl. VII L. Com.



## Pogănice, Pogănice

*Pogănice, pogănice*  
*E mult de când fui pe-aicee*  
*Și-am lăsat*  
*Când am plecat*  
*Pe malurile tale*  
*Iugropate'n jale*  
*Doine, cântece și doruri*  
*Basme versuri și amoruri*  
*Și-am plecat în lume*  
*Pierdut, fără nume*

— — — — —  
*Și-am rătăcit*  
*În lat și'n lung*  
*Până voi s'ajung*  
*Cu inima-mi sângerândă*  
*La unda ta blândă*  
*Intr'un apus de soare*  
*Ca vântul ce moare.*  
*Dar din ce am lăsat*  
*Nimic n'am aflat;*  
*Nici cântece, nici doruri*  
*Nici vise, nici amoruri,*

*Căci toate*  
*Fost-au de valuri luate*  
*Și duse în zare*  
*Spre marea cea mare.*  
*De stânei sugrumate*  
*În adânc înecate.*  
*Și acuma în noapte,*  
*Nu găsesc nici șoapte,*  
*Nici fluier de păstor,*  
*Nici cântec de dor,*  
*Nici dangăt de clopot,*  
*Nici al horti ropot;*  
*Ci-o tăcere*  
*Pustie*  
*Ce'n mine aprinde mai vie*  
*Flacăra dorului de pribegie.*  
— — — — —  
*Cum sufletu-mi frânt*  
*Nimic nu are sfânt*  
*Eu plec dinou departe*  
*În lumea cu fețe deșarte*  
*Și nici n'oi mai da pe-aice*  
*Pogănice, Pogănice.*

AVRAM POPEȚ  
cl. VI b L. D. L.

## Ridică-mă Doamne

*Ridică-mă Doamne  
La tine cu gândul  
Și spune-mi tu iară  
In suflet cuvântul.*

*Să atlu izvorul  
Gândirii senine  
Puterea, tăria —  
Credinței creștine*

*Deschide-mi în Zare  
A ceriului poartă  
Și'n lumea de îngeri  
Pe mine mă poartă*

*Să-mi dea mângăiere'n  
Dreptatea cerească  
Și cumpăna vremii  
Să nu mă îndoiască*

*Departa de iadul  
Atâtor păcate —  
Să scriu la lumina  
Vleșii curate*

*Doar neamul meu astăzi  
In țara-i străbună  
E vrednic să aibă  
Viață mai bună*

VUCU P. MIHAIL  
lic. C. D. Loga V

BCU Cluj / Centrul de Cercetare și Bibliotecă Cluj

## Ruini

(Din placheta în ms. : „Cetatea Copilăriei“)

*In cetatea copilăriei mele moartă,  
S'au dărămat bolșile, s'au dărămat zidurile  
Și singură amintirea-mi mai poartă,  
Printre ruini — ca albe stafii — gândurile.*

*In cetatea copilăriei mele dusă,  
In fiecare colț, cuprins de păianjeni,  
In fiecare ungher e-o'ntreagă poveste ascunsă,  
De ochi cu otravă al răilor oameni*

*Voi, cari mai vedeți câtă durere sufletu-mi poartă  
Veniți și plângeți alături de mine :  
Cetatea copilăriei mele-i moartă  
Cetatea copilăriei mele-i ruine !...*

VINTILĂ PETRU

clasa VIII-a lit. Lic. „T. Doda“ Caransebeș



## Cum am petrcut vacanța

Prin ferestre pătrund câteva raze sfioase ale unui soare de primăvară întârziată.

Clasa zumzăe ca un stup de albine la alegerea reginei.

Depe tablă privesc câțiva iepurași, iar un ou rotofei se lăfăește pe un scaun, în timp ce un iepuroi, lacheul se vede, îl împodobește de Paște, cu floricele și panglicuțe.

Prin clasă zboară șoapte, spre cei fericiți cu ceas, cari la fiecare secundă trebuie să-l consulte, ca să răspundă zecilor de întrebări.

5 minute... 3... 2... Nimeni nu mai ascultă explicația profesorului. Toți elevii stau încordați, așteptând zbârnitul clopoțelului izbăvitor: e ultima oră. Deodată, dintr'un colț îndepărtat al coridorului, izbucnește sunetul așteptat, electrizând inimile, iar un oftat de ușurare se aude în clasă.

După rugăciune și eșirea profesorului, bucuria se revarsă nestăvilită, și roiul gălăgios se scurge din clasă și din școală, sub zâmbirile reginei aflate: vacanța.

La colțuri de stradă, grupurile se despart cu străngeri de mâini și urări de bine, apoi drumurile se despart și fiecare băiat intră pe altă cale în cele două săptămâni de libertate.

Cât mă privește pe mine, îmi pusesem mari speranțe în vacanța aceasta; repetarea sistematică a materiei, rezumate, exerciții, terminarea compunerilor nesfârșite, și altele, iar drept răsplată, să merg și la ceva spectacole. Acum, la sfârșit, văd că e mai ușor să plănuești decât să realizezi, căci am luat doar un aconto din răsplată, fără să fi muncit ceva.

În tot timpul vacanței, am călcat împărțirea științifică și rațională a orelor dintr'o zi.

Astfel, din cele 7 ore de somn, am făcut 14. Orelle de lucru au fost șterse, și cele de distracție, triplate.

Nici rația alimentară n'a scăpat de dublare, spre marea disperare a cartelelor.

Primele 7 zile, au trecut repede, în graba pregătirilor de Paște, a somnului până la 11 și a plimbărilor, căci ajunsesem ghidul surorii mele, pentru prima dată venită în localitate.

Am avut noroc în ploi și tramvae, altfel am fi rămas fără pingele, atât era de mare pofta noastră de explorarea întinsului oraș.

Tot timpul liber, între 11 și 20, toceam trotuarele, venind acasă doar la masă, lihniiți de foame și plini de praf.

Nici în zilele de Paște nu ne-am odihnit, și în 3 zile am fost la 4 biserici.

În ultima săptămână, sora mea a fost mai ocupată cu învățatul pentru bacalaureat, dar eu nu m'am putut pune pe „învățate“ decât noaptea, ținând un roman sub pernă.

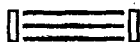
De voe, de nevoe, am colindat și singur coclaurile Timișorii, și tot atât m'au impresionat ca și în duo.

Astfel, oră de oră, zi de zi, s'au înșirat la lanțul vacanței, pe care am petrecut-o făcând aproape acelaș lucru, doar cu decorul schimbat.

Apoi, am mai făcut câteva vizite înainte de a pleca sora mea, pe care în urmă un tren nemilos a smuls-o într'o dimineață de lângă mine, ducând-o din nou, pentru câteva luni, la 400 de Km.

A trecut și ultima zi, iar eu am redevenit o albină din roiul care s'a regăsit, și a reintrat în stupul școlii, ca să se înfrupte din mierea învățaturii, și să clădească din ceara adunată zi de zi, celulele trainice ale unei țări mândre din viitor.

BENA MIRCEA cl. IV b. C. D. L.



## Epigramă

Dlui Sandu Balmoșan care vrea să publice un volum de poezii

*Ai scris foarte mult amice,  
Chiar un volum de poezii;  
Spre a evita o catastrofă:  
Ce să-ți dăm să nu mai scrii?*



DAF